

DISTOPIA?

Havia dit que no ho faria. Ja sabia que seria un esforç massa gran, però ho havia decidit. Formo part d'aquesta espècie (ara sembla que en perill d'extinció) que rondina però fa la feina i treu les castanyes del foc als que s'omplen la boca de canvis i fan previsions distòpiques: us imagineu que s'amplia l'horari escolar a l'escola pública i no hi ha prou mestres? Us imagineu que es construeixen cent centres d'atenció primària i només hi ha 10 metges per atendre'ls? Oi que no? Us imagineu que s'eixampla la xarxa viària però els trens que hi circularan són ridículament insuficients (vaja, ja veig que m'ha sortit una comparació poc afortunada. Provem-ho de nou). Us imagineu que es canvia la moneda però només se n'edita la meitat de la que corre actualment? Sanitat, transport, economia... d'acord: cadascú escombra cap a casa. Ja fa temps que he entès que en educació només ens acostem remotament a la utopia en el dia a dia als centres, a les aules. Però això que vivim no és ni ciència ni ficció. És allò de què m'havia promès no parlar. Què voleu? No diré res sobre plantilles incompletes, llicenciats que no són mestres a primària, substitucions que no es cobreixen, menys oportunitats de treballar en equip... Ni faré cap esment a canvis horaris que reflecteixen unes determinades idees sobre l'educació pública al nostre país (atenció al darrer sintagma: "educació", "pública", "país"). Em guardaré prou, és clar, de fer referència a allò de "i a mi qui m'ha preguntat res?" Estic satisfeta perquè he aconseguit mantenir la meva promesa. Per això aprofito la pissarra d'avui només per desitjar, malgrat tot però gràcies als nens i nenes, les famílies i el professorat, un bon curs a tothom!

(Col·laboració a la secció *La Pissarra* del programa **El cafè de la República** de Catalunya Ràdio. Octubre 2006)